

[Damsgaard.]

især én paragraf, der er undergået en væsentlig ændring, nemlig § 31, den såkaldte bevillingsparagraf. I den nu foreslåede formulering vil den hjemle oppebærelse af indtægter og afholdelse af udgifter, som følger af nye love, der vedtages i tiden fra 1. februar 1970 til 1. april 1971. Dette er formelt en tidsmæssig udvidelse i forhold til paragraffens hidtidige formulering. Den tidligere ordlyd dækkede strengt taget kun tidsrummet fra 1. februar til folketingsårets udløb i begyndelsen af oktober måned. Reelt betyder den nye formulering dog ingen udvidelse, idet § 31 også i sin hidtidige formulering har været fortolket sådan, at den også omfattede lovgivning i den sidste halvdel af finansåret, altså i tiden fra oktober til 1. april. Det vil derfor være rimeligt, at paragraffens ordlyd bringes i overensstemmelse med den retstilstand, der allerede var etableret i praksis.

Hvad realiteten angår, sker der en klargøring af, hvilke indtægter og udgifter der kan oppebæres eller afholdes med hjemmel i de pågældende nye love. Det fremgår nemlig klart af den foreslåede bestemmelses formulering, at de pågældende indtægters eller udgifters størrelse eller beregningsgrundlag skal være anført i den pågældende nye lov eller på anden måde være oplyst over for folketinget. Med andre ord: beløbenes størrelse skal fremgå af lovens tekst eller dens tilblivelsesmateriale. Sådanne krav har ikke hidtil været stillet, og finansministeren har over for finansudvalget, hvor vi har drøftet nyordningen af paragraffen, oplyst, at der hidtil i ministerierne har været en tilbøjelighed til at anlægge en rummelig fortolkning. Jeg er enig med finansministeren i, at bestemmelsen skal være klar, så at der ikke i den kan indfortolkes en hjemmel til at oppebære indtægter eller afholde udgifter, hvis art og størrelse eller beregningsgrundlag ikke fremgår direkte af de nye love eller deres forarbejder.

Den indskrænkning, der her sker i de enkelte ministeriers adgang til at disponere uden at skulle indhente finansudvalgets forudgående godkendelse, finder jeg rimelig. Kun i de helt klare tilfælde bør ministerierne selv kunne disponere på forventet

efterbevilling. I alle andre tilfælde må vejen gå over finansudvalget.

Finansloven er et centralt led i den samlede økonomiske politik. Derfor er det nyttigt, at denne debat kan finde sted også på baggrund af økonomiministerens redegørelse om andre sider af regeringens langsigtede økonomiske politik.

Om helheden i finanslovsforslaget vil jeg sige, at selv om mange måske opfatter finansloven som noget i retning af danaidernes bundløse kar, så har den efter min mening mere lighed med en vældig samlebrønd; der er få og store tilløb, men der er forfærdelig mange afløb. I den samles de finansielle konsekvenser af de mange enkeltlove, vi gennem årene behandler og vedtager her i tinget, konsekvenserne af de mange opgaver, vi pålægger de offentlige organer at løse, og ofte også konsekvenser af de opgaver, vi ikke magtede at løse eller at løse godt nok.

Vi står her over for den nuværende regerings andet finanslovsforslag. Og selv om netop finansloven i forhold til andre love har en vældig inert, en vældig tendens til at fortsætte i den bane, den én gang er kommet ind i, og kun langsomt og tungt lader sig rokke derfra, så ligger der dog i dette som også i sidste års finanslovsforslag en klar tendens, som er værd at bemærke. Det er tendensen til at give finanslovsarbejdet og dermed den samlede budgetlægning en stærkere placering end før i forhold til delområderne og den løbende lovgivning. Denne stærkere placering kommer til udtryk i de statslige budgetteringsrammer og i perspektivplanlægningen, som jeg allerede har nævnt. Men den nye stil, om jeg må kalde det sådan, i budgetpolitikken kommer vel især til udtryk i en klar vilje til at overholde og respektere de lagte rammer. Dette forhold i sig selv — og det, at de enkelte styrelser ved, at denne vilje er til stede — er måske den afgørende forskel på denne regerings og tidligere regerings stil og politik på dette felt.

For venstre, som gennem år har efterlyst en mere langsigtet budgetpolitik, er dette et positivt træk. Vi må selvfølgelig erkende, at virkningerne af en sådan mere langsigtet budgetpolitik ikke slår fuldt igennem fra det ene år til det andet. Mange af de beslut-